

WALL STREET CALLS FOR HELP

THE GILLETTE MAN

LEHMAN
1850 • 2008

BEAR STEARNS
1923 • 2008

WAMU
1889 • 2008

MERRILL
1914 • 2008

Prevention, Not a Cure

Ferdinando Frega

WALL STREET मदत मागते — GILLETTE पुरुष

GILLETTE FROM WALL STREET · 17

उपचार नव्हे, प्रतिबंध

विचार करा, हे सगळे एका खेळासारखे सुरू झाले — WhatsApp वर संदेश लिहिणे.

असेच टाकून दिलेले संदेश. कोणताही फिल्टर नाही. कोणताही आव नाही. मग लोकांनी मला पटवून दिले की त्या संदेशांचे पुस्तक होऊ शकते.

मग त्यांनी मला आणखी मोठी स्वप्ने पाहायला ढकलले: त्यांचा अख्खा ढीग प्रकाशित करायचा आणि श्रीमंत व्हायचे.

आणि Amazon शिवाय दुसरे कुठे?

ज्याला मी म्हणतो “मूर्खांसाठी स्वप्नांचे घर.”

कारण तिथे प्रत्येक जण स्वप्न पाहत असतो. खेळाचे नियम फार थोड्यांना समजतात.

मग अचानक, कुठूनतरी, अशा प्रकारची मान्यता मिळाली जिची मला कधीच अपेक्षा नव्हती.

प्रकाशकाकडून नाही. व्यवस्थेकडूनच.

माझ्या शब्दांमध्ये वेबवर, WALL STREET च्या आत, सर्वोच्च स्थानी पोहोचण्याइतके वजन होते, तितका अर्थ होता.

ऐतिहासिक व्यक्तींच्याही वर.

तिथे, जिथे अब्जांचा हिशोब चालतो आणि नावे संगमरवरात कोरलेली असतात.

आणि अचानक मला समजले की शाळेत इटालियनमध्ये मिळालेले दहापैकी चार गुण ही शिक्षा नव्हती. तो आशीर्वाद होता.

मला तीन मिळाले असते, तर साला काय झाले असते? आणखी एक क्रांती.

अर्थात, त्यांनी तिला उत्क्रांती म्हटले असते. फक्त सगळ्यांना शांत ठेवण्यासाठी.

मी नेहमीच वेगळ्या पद्धतीने काम केले आहे: मी कल्पनांच्या मागे जातो.

कल्पनांमधून विचार जन्मतात. विचार वस्तुस्थिती बनतात.

ठोस वस्तुस्थिती. व्यापलेला प्रदेश. मागे सोडलेली खूण.

त्यासाठी अनेकांनी माझ्यावर टीका केली आहे. ते म्हणतात की माझी ही संज्ञानात्मक रचना नेमके तेच निर्माण करते ज्याची कोणीही अपेक्षा करत नाही. ती गोंधळ निर्माण करते. विचलन.

आणि मला ठेवण्यासाठी त्यांना कोणतीच श्रेणी सापडत नाही, म्हणून ज्यांचे कामच प्रत्येक गोष्टीला लेबल लावणे आहे, त्यांच्यासाठी मी हाताबाहेरचा ठरतो.

मृत्यू मला न्यायला आला तेव्हाही जवळपास असेच झाले. सहा वेळा.

सहा वेळा मृत्यू खाली आला, त्याने मला न्याहाळले आणि मी होतो तिथेच मला सोडून द्यायचे ठरवले.

वाटेत कुठेतरी मी नियम बदलेन, अशी त्याला भीती वाटली. आणि निकालही.

मी नियतीचीच फेररचना करेन — आणि मला कसे सांभाळायचे, असा प्रश्न सैतानालाही पडेल.

ते संभाषण मी कधी ऐकले नाही, पण कोणालातरी असे सांगितले गेले याची मला खात्री आहे:

“कृपया. Nando Frega ला आहे तिथेच राहू द्या. आधी त्याच्या आजूबाजूचे लोक वेडे होऊ द्या. एक दिवस आपण त्याच्या बदलीची व्यवस्था करू. तोपर्यंत त्याला काहीतरी हवे असेल, आणि त्याला विकत घेण्याची आपली संधी अधिक चांगली असेल.”

म्हणून मी Warren काकांना लिहितो. मी त्यांना एक प्रस्ताव देतो. मी त्यांच्याकडे 1 USD मागतो.

पण त्याआधी, मी त्यांना आठवण करून देतो की मी अशा Gillette पुरुषाचा मुलगा आहे ज्याने कंपनीला चाळीस वर्षे दिली. आणि मी स्वतः अठरा वर्षे दिली.

मी वाटसरू नाही. मी आतून आलो आहे.

दरोडेखोर आणि घोडागाड्या यांचा त्यांना भरपूर अनुभव आहे हे जाणून, मी काय करत आहे, कसे करत आहे आणि मला कोणते परिणाम मिळत आहेत हे दाखवणारी कागदपत्रे जोडतो.

बोलणे नाही. पुरावा.

पत्र त्यांच्या Berkshire कडे गेले. कधीही पोचपावती आली नाही, पण त्याला फारसे महत्त्व नाही.

दहा मिनिटांत वेबने ते PDF त्यांच्या नावाच्या शोध निकालांत ठेवले. ते थेट त्यांच्यापर्यंत पोहोचवले गेले.

वेबला पोस्टमनची गरज नसते.

काही काळानंतर, मी Google च्या पालक कंपनीचे CEO, Pichai यांना लिहितो.

मी त्यांनाही तसाच 1 USD चा प्रस्ताव देतो, पण त्यांना कळवतो की रांगेत ते फक्त चौथे आहेत.

आणि Warren काकांना लिहिलेले माझे पत्र जोडण्याची नामी कल्पना मला सुचली. फक्त त्यांना समजावे म्हणून की रांग आधीच लागलेली आहे.

काही दिवसांनी मला कळते की हे दोघे एकमेकांना ओळखतात. त्यांचा इतिहास मला अजून माहीत नाही. मी शोधून काढेन.

1 जून 2026 रोजी Berkshire ने Google च्या पालक कंपनीतील \$10 अब्जांची गुंतवणूक औपचारिक केली. Warren काकांनी तिला आशीर्वाद दिला: कल्पना त्यांचीच होती. वेब हे भविष्य होते.

भविष्य अर्थविषयक आहे.

दोधे फोनवरही बोलले. बहुधा माझ्याबद्दल बोलले:

“आपल्या प्रत्येकाकडे एक डॉलर मागणाऱ्या या कॅलाब्रियनचे काय करायचे?”

Warren काका म्हणतात, काहीच करू नका, थंड होऊ द्या. पण दरम्यान ते माझे पत्र वाचतात. मग पुन्हा वाचतात.

जे लिहिले आहे ते त्यांना दिसते. आणि जे लिहिलेले नाही तेही.

न लिहिलेला भागच त्यांना सर्वाधिक चिंतेत टाकतो. कारण जे लिहिलेले नाही, तो आधीच व्यापला जात असलेला प्रदेश आहे.

वर्षानुवर्षे ते Wall Street ला उपदेश करत आले आहेत की कंपन्यांना त्यांच्या लायकीचे भांडवली मूल्य द्या. त्यांना केवळ खरवडून काढायच्या खाणी बनवू नका, तर त्यांची अर्थविषयक मालमत्ता उभी करा.

टिकणारी एकमेव मालमत्ता. बाकी सगळे कोसळते. अर्थ उरतो.

पण त्यांना आणखी एक गोष्ट समजली आहे: अर्थविषयक भांडवलाचा धोका कीबोर्ड, टेबल आणि एक कथा असलेल्या कोणाकडूनही येऊ शकतो. कोणीही सुरक्षित नाही. कोणीही.

फोन हातात असलेला एखादा कॅलाब्रियनसुद्धा.

ते ओळखतात की सर्वाधिक उघडी पडलेली कंपनी P&G आहे, आणि वेबवर तिचा अर्थविषयक प्रदेश आधीच व्यापणाऱ्या अभिनेते-लेखकांपैकी तो कॅलाब्रियन एक आहे. कारण P&G केवळ उत्पादनावर नव्हे, तर अर्थावर जगते.

त्यांचे मित्र Moeller, भागधारकांचा विश्वास मिळवलेले P&G चे CEO, यांनी कंपनीत अडतीस वर्षे घालवल्यानंतर सर्वोच्च पद सोपवले. आता नवे CEO आहेत, तरुण, भारतात जन्मलेले अधिकारी, ज्यांच्याशी संवाद दूरचा वाटतो.

युगप्रवर्तक बदल. जिथे ऐकून घेणे होते तिथे पडलेली पोकळी. भागधारकांमध्ये अजून रुजायचा असलेला विश्वास.

या दिवसांत गुंतवणूकदारांना दिलेला त्यांचा जुना सल्ला ऑनलाइन पुन्हा फिरू लागला आहे, आणि मी तो इशारा म्हणून वाचतो: Vanguard फंडामार्फत खरेदी करा.

S&P 500 साठी एक संदर्भबिंदू, पण जवळपास 10 टक्के हिस्सा असलेला P&G चा भागधारकही. शेअर कोसळला तर Vanguard ला विकता न येता तोटा पचवावा लागेल.

सल्ल्याचा पोशाख घातलेला इशारा, पण ती एक संरक्षक चाल आहे.

तिच्याशिवाय, धोका Giannini च्या काळातील सॅन फ्रान्सिस्कोपेक्षाही वाईट आर्थिक पडझडीचा असेल.

कारण अर्थविषयक विश्वास कोसळला की त्याच्यासोबत सगळेच कोसळते.

पण ते जे करत आहेत, त्यातून माझ्यासारखे अर्थविषयक भांडवलावर काम करणाऱ्यांच्या कामाला मान्यताही देत आहेत.

आणि आपल्यात गैरसमज होऊ नये म्हणून: हे Toyota मध्ये काम करण्यासारखे नाही.

Toyota मध्ये तुम्ही साखळी ऑप्टिमाइझ करता.

इथे तुम्ही ती पुन्हा लिहिता.

Ferdinando

Reggio Calabria, 13 ऑक्टोबर 2026